



Steffen Ringgaard Andresens prædiken 2. søndag i advent

Taler

Steffen Ringgaard Andresen
Præst

Dato

5. december 2021

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 25, vers 1-13

Salmer

Zions vægter hæver røsten
Ære være Gud i det højeste (Gloria)
Hold håbet op
Fryd dig! du Jesu brud
Hvorledes skal jeg møde
Gør dig nu rede, kristenhed, vers 1; 5-6
Tak og ære være Gud

1 Oliespekulation: Hvad skal det ikke ende med?

Et sted i min barndom bor der et angsteligt menneske, der altid sagde: Hvad skal det ikke ende med? Nogle gange tilføjede hun *alt sammen*. De andre voksne svarede ikke på spørgsmålet. Hvad skal man også svare? De sagde bare: Ja, det må du nok sige. Bekræftede angstelsen, altså. Og det kan man jo altid gøre. For angstelse smitter.

Hvordan jeg end vender og drejer mig og skubber rundt på forestillinger i den her fortælling, kan jeg ikke rigtigt falde til ro i den. For hvad skal det ikke ende med? Der er den lukkede dør. Ordene *for sent* er måske sprogets værste. Der er de kloge piger, der holder fast i deres eget brændstof. Og så er der alle spekulationerne uden ender. Hvad er olien for noget? Hvorfor vil man ikke dele den? Hvorfor er lys i lamperne så vigtigt? Og hvad er lamperne? Og kanderne? Og hvem er pigerne? Og købmanden? Hvad vil det sige at falde i søvn? Og - hvis altså brudgommen er et billede på Jesus - hvorfor vil så den, der er verdens lys, og som ellers vil lyse for dem, der sidder i mørke og i dødens skygge, nu ikke kendes ved dem, hvor lyset er gået ud? Hvad skal det ikke ende med alt – alt sammen?

Det er en fortælling for oliespekulanter! Kunne man nu bare greje, hvad der er i

de der kander, kunne man finde ud af, hvem der er tåbelige og hvem der er kloge. Når man er træt af at gemme det af sit eget, man ikke kan komme overens med, i livets gråzoner, kan det give lidt ro at få ryddet op i omgivelsernes fordækte motiver og falske fremtoninger og få udskilt det falske og løgnagtige og opportunistiske fra det rene og klare og ægte og smidt det i samlecontaineren for småt brændbart.

Nu kan der godt være noget om det i spekulationer.

Det er rigtigt, at ethvert menneske må finde sin egen vej i livet. Og plads. Det er en moderne menneskeret og værdighed. Og vi skal bestemt hæge om individets betydning. Og ret. Måske i særlig grad lige nu. Og det kunne noget af fortællingen udmærket handle om. Sådan kristeligt set. For Gud er ethvert menneske i særdeleshed lige vigtigt. Troen er en sag mellem Gud og den enkelte. Der er noget, vi ikke kan skubbe over på samfundet, omstændighederne eller andre mennesker. På kirkesprog kunne vi sige, at der er noget, som ingen af os kan løbe fra, og det er, at ethvert menneskes liv i særdeleshed er et mellemværende med Gud. Her kan vi ikke trække på hinandens reserver. Men gælder det overfor Gud gælder det også overfor hinanden. Vi kan ikke tage livets risiko og udfordring fra hinanden uden også at tage friheden fra hinanden. Og det kan der alt sammen være rigtigt meget om. Derfor har vor tids oliespekulanter tænkt, at de her kander indeholder den individuelle tro.

Men, undskyld: hvorfor sidder vi så her?

For hvad gør vi andet her end at dele troen med hinanden og på den måde bære med på hinandens liv. Og intet i gudstjenestens liturgi antyder, at det enkelte menneske i særdeleshed ejer eller har troen.

Vi kunne foretage samme tankerække, om olien var håb. Man kan godt dele håb. Man kan indgyde hinanden håb. Vi gør det hele tiden.

Eller årvågenhed. Man kan godt hjælpe hinanden med at holde sig vågne. Eller næstekærlighed. Den findes kun gennem deling.

Eller det kristne budskab som sådan? Jamen, evangeliet har vi jo fået betroet og skal som sådan dele med hinanden.

Alt, hvad vi er som mennesker, og da især som kirke, alt hvad vi har, og da især som kirke, alt hvad vi gør og da især som kirke, er ikke noget, der *kan* deles, men noget, som *skal* deles. Ellers går det ud!

65

*

Der er noget, vi næsten ikke kan lære ved med at dele. Frygten. Hvad skal det ikke ende med? spørger den ængstelige.

70

Her ender det med en lukket dør. Og ovre i 1. tekstrække koger havene over og jorden går under. Og i Glasgow har man også et svar. Der sad de på klimatopmødet og ængstedes med god grund helt ud i vore stuer og diskutererede graden af fremtidens alvor. Det var så underligt at se TV-avisen den aften, hvor
75 Kina og USA tilsyneladende blev enige om at redde verden. Den lettelse selv en garvet nyhedsjournalist udstrålede. Så er det altså Biden og Jinping vi skal frygte og have på. Sammen med en verden af andre politiske beslutningstagere, som forhabentlig har fornuft og magt og vilje til at afmontere løsgående kapitalinteresser og hvad der ellers truer kloden.

80

I løbet af de sidste vel ca. 80 år er altings undergang gået fra at handle om Guds dommedag engang til at blive politiske valg, der skal træffes indenfor en horisont af mine børnebørns levetid. Måske nok kortere.

Temaet – jordens undergang og de sidste tider - er flyttet ud af kirker og
85 gudshuse og rykket ind i nationale og internationale parlamenter.

Vi kan ikke længere kan holde temaet om altings og vores egen undergang og al den uro og ængstelse, det medfører, herinde i Guds hus, men har lagt det hen på forhandlingsborde som i Glasgow. Indtil for nylig troede vi, at det var Gud -
90 eller, vil nogle sige, naturen - der kunne røre verden i en sådan grad, at den kommer ud af balance. Med dén tro havde ængstelsen for altings undergang en bagkant i Gud. Man troede, at Gud ejer altings begyndelse og altings afslutning; at både verdens afslutning og det enkelte menneskes afslutning fortaber sig i Gud.

95

Nu rører vi ved selve jordkloden. Vi har taget noget i vore hænder, som før var Guds – uden at have hverken viden eller moral til at dén afløsning.

Og hvad skal vi så stille op med vores ængstelse – andet end at løbe om kap med

den frem mod et mål, vi måske slet ikke kan nå...for til sidst at fortabes i os selv?

*

105 Lige så længe der har været kristen liturgi til i den her verden har man sunget dette hver eneste søndag: *Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud den Almægtige, han, som var, og som er, og som kommer*. Ordene får en særlig klang her i adventstiden.

110 Var, er og kommer.

Han kom til verden. Født af Maria og båret af Josef. Hvad der end gik for sig og hvordan vi moderne mennesker end kan tænke, det der skete, så var det en begivenhed, der for altid rørte ved verden, så alting blev forandret.

115 Han kommer til os nu, hvor vi hører hans ord. Hvordan det end går for sig og hvordan vi moderne mennesker end kan tænke, det der sker, så er det en begivenhed, der rører vore hjerter sådan, at det forandrer alting.

120 Han kommer til os ved tidernes ende. Hvordan det end skal gå for sig og hvordan vi moderne mennesker end kan forestille os det, der skal ske, så vil det blive en begivenhed, der rører sådan ved verden, at alting bliver forløst.

Så sidder vi her forsøger vi at få verdens og især vore egne mindre fragmenter fra
125 fortid, nutid og fremtid sat sammen til et nogenlunde meningsfuldt billede. Men hvad der nu end var engang, hvad der nu end sker nu og hvad der nu end skal komme, så forærer liturgien os dette: Herren er bag os, Herren er ved siden af os, Herren er foran os. Og vi siger det samme. Synger det. Deler dét evige udsyn med hinanden.

130 Her på 2. søndag i advent ser vi fremad. Det gjorde de også Glasgow. Der arbejdede man i det pragmatisk-fornuftigt-politiske rum. Med al respekt. Men dagsordenen blev skrevet af det menneske, der ikke rigtigt fatter anden fortid, nutid og fremtid end den, det selv bærer i og med sig selv. Og hvor det hele og
135 alting og vi selv fortaber os i os selv.

Herinde lytter og synger vi os ind i et rum, der handler om ham, som var, og som er, og som kommer. Vores begyndelse og fortid, vores nutid og fremtid,

140 vores afslutning – ja, vi selv – fortaber os i Hans hånd og Ånd.

Det er dén virkelighed vi venter. Den er ikke en fremmed og fuld af ængstende
spekulationer uden ende. For den er alt det, Kristus hvisker os i øret her og nu
om kærlighed, tilgivelse, livets storhed, menneskets værd, om ikke at frygte. Tro
145 kun. Det, han talte så jordnært om engang i Palæstina. Det er dét, der skal
komme.

Hvordan det end skal gå for sig og hvad der end skal ske, så vil det blive en
begivenhed, der vil glæde os.
150 Det er her, det ender. Hos Gud. Så: frygt ikke. Ikke frygt. Men håb.

*Hold håbet op, og hold det udstrakt foran mig. Her er en fremtid, her er et liv,
han er på vej. Se, snefnug ligner noder i en symfoni,
jeg ser på himlen over dét, jeg lever i.*
155 ...
*Hold håbet op.
Hold det foran mig.*

Amen
160

*Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
165 højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen*

Kilde
170 Manuskript taget fra domkirken.dk. med tilladelse fra udgiver

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
175 2. søndag i advent, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/steffen-ringgaard-andresens-praediken-2-sondag-i-advent>